Lieta Nr.A420463212
(1-1185-13/43)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2013.gada 24.maijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Staņislavs Linkevičs,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc *L.I.* (personas kods */personas kods/*) sūdzības par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes 2012.gada 19.aprīļa lēmuma Nr.177 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2012.gada 3.februārī Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes (turpmāk – VP GKPP PP) Satiksmes uzraudzības biroja inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr.FR00019889 (turpmāk – Protokols/Sākotnējais lēmums) (*lietas 10.lapa*), par to, ka 2012.gada 23.janvārī plkst. 18:18 transportlīdzeklis AUDI A4 ar valsis reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – Transportlīdzeklis) brauca pa Maskavas ielu posmā no Jāņogu ielas līdz Dārziņu ielai, Rīgā ar ātrumu 92 km/h pie atjautā braukšanas ātruma 70 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas iekārtu PoliScan Speed M1HP (sērijas Nr.PS-651309), kuras maksimālā kļūda ekspluatācijas režīmā ir + 3 km/h (ja ātrums < 100 km/h). Faktiskais braukšanas ātrums, ņemot vērā iekārtas kļūdu - 89 km/h.

Tādējādi Transportlīdzekļa vadītāja ir pārkāpis 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 116.punkta prasības un par izdarīto pārkāpumu Transportlīdzekļa vadītājam piemērots Latvijas Administratīvo

pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[8] panta otrās daļas sankcijā paredzētais naudas sods Ls 10 latu apmērā.

Protokols/Sākotnējais lēmums saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.[6] panta piekto daļu tika nosūtīts *L.I.* (turpmāk arī – sūdzības iesniedzēja).

2012.gada 20.februārī Valsts policijas kancelejā tika saņemts *L.I.* iesniegums (reģistrācijas Nr.I-1216), kurā tika lūgts atcelt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. FR00019889 (*lietas 19.lapa*). Savā iesniegumā *L.I.* atzīmēja, ka lēmumā nav norādīta persona (transportlīdzekļa vadītājs), kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu un saucama pie administratīvās atbildības.

2012.gada 9.martā VP GKPP PP priekšnieks, konstatējot, ka *L.I.*, saskaņā ar LAPK 279.pantu nav tiesības pārsūdzēt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889, pieņēma lēmumu Nr.20/3-1-I-1216 neizskatīt iesniegumu (reģistrācijas Nr.I-1216) pēc būtības (*lietas 27. – 28.lapa*).

[2] 2012.gada 16.martā Valsts policijas kancelejā saņemts *L.I.* iesniegums (reģistrācijas Nr.I-1994) par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889 (*lietas 17.lapa*).

2012.gada 4.aprīlī Valsts policijas kancelejā saņemta *L.I.* sūdzība (reģistrācijas Nr.I-2615) par VP GKPP PP priekšnieka 2012.gada 9.marta lēmumu Nr.20/3-1-1- 1216.

Savā sūdzībā *L.I.* norāda, ka LAPK 149.[8] panta otrajā daļā noteikts, ka naudas sodu uzliek transportlīdzekļa vadītājam, savukārt Ceļu satiksmes likuma 43.[6] panta otrā daļa nosaka, ka par pārkāpumu, kas fiksēts ar tehniskiem līdzekļiem, neapturot transportlīdzekli, piemēro tikai vadītājam paredzēto minimālo naudas sodu. Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, atbilstoši minētajai LAPK normai, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu, kā arī noteikt vainīgi personu.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka no viņas sūdzības neizriet nekāda informācija par transportlīdzekļa vadītāju, kā arī pirms 2012.gada 9.marta lēmuma Nr.20/3-1-I-1216 un 2012. gada 3.februāra lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889 pieņemšanas Valsts policijas amatpersonas nenoskaidroja, kura persona vadīja viņas īpašumā esošo transportlīdzekli. Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Valsts policijas amatpersonām nav pamata spriest par to, kādai personai ir tiesības pārsūdzēt protokolu - lēmumu.

Tāpat *L.I.* savā sūdzībā norāda, ka protokolā - lēmumā norādīta tikai viena persona - *L.I.*, bet nav nekādas norādes uz to, ka viņa ir transportlīdzekļa īpašnieks. Sakarā ar minēto, sūdzības iesniedzēja secina, ka Valsts policijas amatpersonas uzskatīja viņu par pārkāpēju.

[3] Ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2012.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.177 (turpmāk arī – Lēmums Nr.177) atstāts negrozīts VP GKPP PP priekšnieka 2012.gada 9.marta lēmums Nr.20/3-1-I-1216 (*lietas 4. – 8.lapa*).

Lēmums pamatots ar sekojošiem apsvērumiem.

[3.1] 2012.gada 9.marta VP GKPP PP lēmumā Nr.20/3-1-I-1216 tika norādīts, ka, pamatojoties uz LAPK 279.pantu, *L.I.* nav tiesības apstrīdēt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889.

No *L.I.* 2012.gada 20.februāra iesnieguma satura izriet, ka lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā *L.I.* apstrīdēja kā Transportlīdzekļa īpašniece, nevis persona, kura 2012.gada 23.janvārī plkst. 18:18 bija tā vadītājs.

[3.2] Cietušais saskaņā ar LAPK 261.panta pirmo daļu ir persona, kurai ar administratīvo pārkāpumu ir nodarīts morāls, fizisks vai mantisks kaitējums.

Ar administratīvā pārkāpuma protokolā - lēmumā Nr.FR00019889 norādīto administratīvo pārkāpumu (atļautā braukšanas ātruma pārkāpšana) *L.I.* nav nodarīts morāls, fizisks vai mantisks kaitējums.

LAPK expressis verbis neparedz tiesības citām personām pārsūdzēt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

APL 76.pants noteic, ka administratīvo aktu var apstrīdēt adresāts, trešā persona, tiesību subjekts, kuram ir tiesības būt par privātpersonas tiesību un tiesisko interešu aizstāvi (APL 29. pants), kā arī privātpersona, kuras tiesības vai tiesiskās intereses attiecīgais akts ierobežo un kura administratīvajā procesā nav bijusi pieaicināta kā trešā persona.

APL 27.panta pirmā daļa nosaka - adresāts ir privātpersona, attiecībā uz kuru izdots administratīvais akts vai veikta (tiks veikta) faktiskā rīcība. Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889 tika pieņemts par personu, kura 2012.gada 23.janvārī plkst. 18:18 bija Transportlīdzekļa vadītājs.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} piektajā daļā noteikts, ka protokolu - lēmumu ne vēlāk kā triju darbdienu laikā pēc lēmuma pieņemšanas nosūta transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā norādītajam turētājam vai, ja turētājs nav norādīts, - transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam).

Transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā kā īpašniece pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija norādīta *L.I.*

Līdz ar to secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokols - lēmums Nr.FR00019889 *L.I.* kā Transportlīdzekļa īpašniecei, tika nosūtīts pamatoti. *L.I.* ir pasta sūtījuma adresāts.

Tiesu praksē ir atzīts, ka transportlīdzekļa īpašniekam ir jāzina, kurš konkrētajā brīdī ir bijis viņam piederošā transportlīdzekļa vadītājs. Tādējādi transportlīdzekļa īpašnieks, saņemot administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu, var to nodot vadītajam, lai tas apmaksā viņam piemēroto sodu. Transportlīdzekļa īpašnieks ir atbildīgs par tā īpašumā esošo transportlīdzekli, kas ir paaugstinātas bīstamības avots, t.sk., tā nodošanu citai personai. Minētais pienākums izriet arī no Ceļu satiksmes likuma 20.panta piektajā daļā noteiktā.

[3.3] APL 28.panta pirmajā daļā noteikts, ka par trešo personu administratīvajā procesā var būt privātpersona, kuras tiesības vai tiesiskās intereses attiecīgais administratīvais akts var ierobežot vai kuru var skart tiesas spriedums lietā.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta septītajā daļā noteikts, ja uzliktais naudas sods nav samaksāts LAPK noteiktajā termiņā, transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā vai traktortehnikas un tās vadītāju informatīvajā sistēmā izdara atzīmi par aizliegumu līdz naudas soda samaksai veikt valsts tehnisko apskati transportlīdzeklim, ar kuru izdarīts pārkāpums, un reģistrēt to transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā vai traktortehnikas un tās vadītāju informatīvajā sistēmā.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta astotajā daļā noteikts, ja par pārkāpumu, kas fiksēts ar tehniskiem līdzekļiem (fotoiekārtas vai videoiekārtas), neapturot transportlīdzekli, uzliktais naudas sods nav samaksāts LAPK noteiktajā termiņā, tas piedzenams no transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā norādītā turētāja vai, ja turētājs nav norādīts, — no transportlīdzekļa īpašnieka (valdītāja).

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta septītajā un astotajā daļā minētie apstākļi nerada transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā norādītajam turētājam vai, ja turētājs nav norādīts, — transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) tiesības pārsūdzēt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā - par atļautā braukšanas ātruma neievērošanu, kas fiksēts ar tehnisko līdzekli - ātruma mērīšanas iekārtu PoliScan Speed, neapturot transportlīdzekli.

Šajā gadījumā aizlieguma atzīmes izdarīšanas transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā vai traktortehnikas un tās vadītāju informatīvajā sistēmā, kā arī naudas soda samaksas juridiskais pamatojums transportlīdzekļa īpašniekam ir Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta septītajā un astotajā daļā minētie nosacījumi, nevis lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889, ar kuru piemērots sods transportlīdzekļa vadītājam (atšķirībā no lēmumiem administratīvo pārkāpumu lietās, ar kuru konfiscēta trešās personas manta).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta septīto un astoto daļu šādu aizlieguma atzīmi transportlīdzeklim neizdara vai arī izdarīto to dzēš, kā arī naudas sodu nepiedzen no transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā norādītā turētāja vai, ja turētājs nav norādīts, — no transportlīdzekļa īpašnieka (valdītāja), ja tiek konstatēts, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī transportlīdzeklis nav atradies īpašnieka (turētāja, valdītāja) valdījumā citas personas prettiesisku darbību dēļ.

No *L.I.* sūdzībās norādītā neizriet, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī Transportlīdzeklis neatradās viņas valdījumā citas personas prettiesisku darbību rezultātā.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, secināts, ka nav pamata atzīt *L.I.* par trešo personu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. FR00019889.

Administratīvais sods administratīvā pārkāpuma gadījumā attiecas tikai un vienīgi uz konkrēti noteiktu fizisku personu. Vienīgi šāda persona, kas ir transportlīdzekļa vadītājs, var akceptēt vai iebilst pret viņam izvirzītajām pretenzijām par Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu.

[4] Nepiekrītot Lēmumam, *L.I.* 2012.gada 28.maijā Administratīvajā rajona tiesā iesniedza sūdzību (*lietas 3.lapa*).

Sūdzība pamatota ar sekojošiem argumentiem.

[4.1] Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pieņemot 2012.gada 9.marta lēmumu Nr.20/3-1-I-1216 Valsts policijas amatpersonas izdarīja kļūdaino secinājumu par to, kam ir tiesības pārsūdzēt lēmumu, jo nenoskaidroja, kas bija automašīnas vadītājs.

Administratīvā procesa ietvaros Valsts policijas amatpersonas nemēģināja noskaidrot, kas bija Transportlīdzekļa vadītājs 2012.gada 23 janvāri pīkst.18:18, kā arī no sūdzības iesniedzējas, ka no mašīnas īpašnieka, tāda informācija netika pieprasīta.

Tā kā Transportlīdzekļa īpašnieks vienlaikus var būt arī automašīnas vadītājs, kuram ir tiesības apstrīdēt Protokolu/Sākotnējo lēmumu, sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Valsts

policijas amatpersonas nepamatoti noraidīja sūdzības iesniedzējas sūdzības, kuras tika iesniegtas ievērojot LAPK 279.panta noteikumus.

[4.2] 2012.gada 3.februāra administratīvā pārkāpuma protokols - lēmums Nr.FR00019889 pamatots ar fotoattēlu, kurā redzami divi transportlīdzekļi, līdz ar to nav nosakāms uz kuru no transportlīdzekļiem attiecās mērījums.

2012.gada 23.janvārī radars tika uzstādīts (paslēpts) aiz ceļa malā novietotas automašīnas. Liela varbūtība, ka pirmajā joslā braucošā transportlīdzekļa vadītājs pamanot fotoradaru strauji samazinājis ātrumu, tādējādi izvairījās no fotogrāfijas, bet radars pirms tam fiksēja viņa ātrumu. Sakarā ar minēto sūdzības iesniedzējai ir šaubas, ka protokola - lēmumā esošajā bildē norādīts tieši sūdzības iesniedzējas Transportlīdzekļa ātrums.

[5] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā VP GKPP PP neatzina pieteikumu pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

Izvērtējot visus lietas materiālus atkārtoti, VP GKPP PP uzskata, ka pilnībā ir pieradīts LAPK 149.^{8} panta otrajā daļā norādītais administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Sūdzības iesniedzējas vaina pierādīta ar viņas iesniegumu, fotoradara fiksēto informāciju, fotoradara dislokācijas vietas aprakstu (pasi).

[6] Saskaņā ar LAPK 289.^{6} pantu pēc tās personas lūguma, kura saukta pie administratīvās atbildības, tiesa administratīvā pārkāpuma lietu var izskatīt rakstveida procesā. *L.I.* ir izteikusi piekrišanu lietas izskatīšanai rakstveida procesā *(lietas 3.lapa).*

Motīvu daļa

[7] Tiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, atzīst, ka sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[8] Lietā ir strīds par to, vai VP GKPP pamatoti atteicās izskatīt *L.I.* sūdzību par 2012.gada 3.februāra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889.

[9] LAPK 288. panta pirmā daļa noteic, ka augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, kā arī cietušais var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, juridiskā persona – pēc tās juridiskās adreses Latvijā. (..)

Tiesas ieskatā minētā tiesību norma izsmeļoši uzskaita tās personas, kuras ir tiesīgas pārsūdzēt iestādes lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, proti, persona, kura ir sodīta, kā arī cietušais.

Lēmuma Nr.177 pieņemšanas brīdī (arī brīdī, kad tika iesniegta sūdzība tiesā) LAPK 279. panta pirmā daļa noteica, ka lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā var pārsūdzēt persona, par kuru tas pieņemts, kā arī cietušais. Tātad arī tobrīd tiesību normas paredzēja, ka lēmumu par soda piemērošanu administratīvā pārkāpuma lietā var pārsūdzēt tikai tā persona, kura ir sodīta, un cietusī persona. Šāda šīs tiesību normas interpretācija konsekventi

atspoguļota arī administratīvo tiesu judikatūrā. Tā, piemēram, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk arī – Senāts) 2008. gada 8. septembra lēmumā lietā Nr. SKA-582/2008, noskaidrojot minētajā tiesību normā ietvertā jēdziena „persona, par kuru lēmums pieņemts" saturu, atzīts, ka tā ir persona, kura saskaņā ar piemērojamo LAPK normu ir sodāma (sk. minētā lēmuma 7.-11. punktu). Arī 2006. gada 24. oktobra lēmumā lietā Nr. SKA-569/2006 Senāts norādīja, ka LAPK 279. pants neparedz tiesības citām personām, kā tikai sodītajai personai vai cietušajam, pārsūdzēt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā (sk. minētā lēmuma 8. punktu).

[10] Ievērojot minētos apsvērumus, tiesa secina, ka, lai atzītu, ka personai konkrētajā gadījumā ir tiesības iesniegt sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, ir jākonstatē, ka sūdzības iesniedzēja ir vai nu cietusī persona, vai arī persona, kura saukta pie administratīvās atbildības.

[11] Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzēja šajā administratīvā pārkāpuma lietā nav cietusī, proti, viņai nav piešķirts cietušā statuss un viņa nav arī lūgusi, lai viņu atzīst par cietušo šajā lietā.

Izvērtējot, vai sūdzības iesniedzēja būtu atzīstama par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, kam būtu tiesības pārsūdzēt administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa apskatīs jautājumu par LAPK 279. pantā lietotā jēdziena „cietušais" saturu. Saskaņā ar LAPK 261.panta pirmo daļu cietušais ir persona, kurai ar administratīvo pārkāpumu ir nodarīts morāls, fizisks vai mantisks kaitējums. Vērtējot to, vai transportlīdzekļa īpašnieks ir cietušais situācijā, ja transportlīdzekļa vadītājs ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu un saņēmis administratīvo sodu, jāievēro kaitējuma rašanās brīdis un cēloņsakarība. Atbilstoši tiesiskajam regulējumam transportlīdzekļa īpašniekam mantisks zaudējums radīsies kā vēlākas sekas tam, ka transportlīdzekļa vadītājs nesamaksās uzlikto naudas sodu noteiktajos termiņos. Vienīgi tad saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta septīto daļu transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā izdarīs atzīmi par aizliegumu līdz naudas soda samaksai veikt valsts tehnisko apskati transportlīdzeklim, ar kuru izdarīts pārkāpums, un reģistrēt to transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā. Tātad atļautā braukšanas ātruma pārkāpuma brīdī transportlīdzekļa īpašnieks nav cietušais, jo tam nerodas tiešas mantiskas sekas no transportlīdzekļa vadītāja pieļautā administratīvā pārkāpuma (*sal. sk. Senāta 2008. gada 8. septembra lēmuma lietā Nr. SKA–582/2008 12. punktu*).

Tādējādi, tiesas ieskatā, ja arī sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma lietā būtu lūgusi atzīt viņu par cietušo, šāda lūguma apmierināšanai nebūtu pamata.

[12] Līdz ar to, lai atzītu, ka sūdzības iesniedzējai tomēr ir tiesības pārsūdzēt konkrētajā gadījumā piemēroto administratīvo sodu, kā minēts iepriekš, ir jākonstatē, ka sūdzības iesniedzēja ir persona, kura ar 2012.gada 3.februāra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889 ir sodīta.

Tiesa konstatē, ka 2012.gada 3.februāra lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. FR00019889 ir pamatots ar LAPK 149.^{8} panta otro daļu.

Minētā tiesību norma paredz, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu līdz 20 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528. ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam desmit latu apmērā.

Tādējādi likumdevējs *expressis verbis* ir paredzējis, ka par šo pārkāpumu tiek sodīts transportlīdzekļa vadītājs, nevis īpašnieks.

Arī Senāts līdzīgās lietās, izšķirot jautājumu, vai transportlīdzekļa īpašniekam ir tiesības pārsūdzēt lēmumu, ar kuru uzlikts administratīvais sods transportlīdzekļa vadītājam, kurš nav transportlīdzekļa īpašnieks, ir secinājis, ka transportlīdzekļa īpašniekam nav tiesību pārsūdzēt attiecīgo sodu (*sk., piemēram, Senāta 2008. gada 8. septembra lēmuma SKA-582/2008 11. punktu, 2009. gada 16. jūnija rīcības sēdes lēmuma SKA-571/2009 7. punktu*). Šāda atziņa izriet arī no Administratīvās apgabaltiesas nolēmumiem (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2010. gada 2. jūlija lēmumu lietā Nr. A42688409, 2010. gada 25. augusta lēmumu lietā Nr. A42987709, 2010. gada 31. maija lēmumu lietā Nr. A42417907*).

[13] Tiesa norāda arī turpmāko.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} pants paredz speciālu regulējumu gadījumos, ja pārkāpums fiksēts ar tehniskiem līdzekļiem (fotoiekārtām vai videoiekārtām), neapturot transportlīdzekli. Šādos gadījumos sastāda protokolu-paziņojumu, kurā netiek norādīta persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu. Ar protokolu-paziņojumu uzliktais naudas sods samaksājams LAPK noteiktajā termiņā. Ja uzliktais naudas sods netiek samaksāts LAPK noteiktajā termiņā, valsts reģistrs nosūta paziņojumu par nesamaksāto naudas sodu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecībā norādītajam turētājam vai, ja turētājs nav norādīts, – transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam).

Tiesa norāda, ka tādējādi Ceļu satiksmes likuma normās ir nostiprināta tā sauktā transportlīdzekļa īpašnieka gādība par sev piederošu transportlīdzekli. Kontekstā ar iepriekš minēto LAPK 279.pantu, kas noteic, ka lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā var pārsūdzēt persona, par kuru tas pieņemts, tiesa secina, ka protokols-paziņojums pēc būtības ir administratīvi sodošs lēmums attiecībā uz transportlīdzekļa vadītāju. Savukārt, ja sods netiek samaksāts un transportlīdzekļa vadītājs to nav apstrīdējis (pārsūdzējis), transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistra transportlīdzekļa īpašniekam nosūtītais paziņojums par nesamaksāto naudas sodu ir tikai tehniski procesuāls dokuments, ar kuru transportlīdzekļa īpašniekam tiek darīts zināms, ka ar viņa transportlīdzekli ir izdarīts konkrēts pārkāpums un nākotnē tam var iestāties noteiktas sekas. Tādējādi no tiesību normām skaidri izriet, ka gadījumā, ja transportlīdzekļa vadītājs nav apstrīdējis uzlikto sodu un nav to samaksājis, pienākums to nomaksāt tiek „pārnests" uz transportlīdzekļa īpašnieku kā personu, kura ir atbildīga par to, kam tā uztic transportlīdzekļa vadīšanu.

Apstāklis, ka transportlīdzekļa īpašniekam ir pienākums samaksāt vadītāja nesamaksāto naudas sodu, nerada tiesības transportlīdzekļa īpašniekam pārsūdzēt lēmumu

administratīvā pārkāpuma lietā. Persona, kura transportlīdzekļa vadītāja vietā ir samaksājusi tam uzlikto naudas sodu, atbilstoši Civillikuma normām iegūst tiesības regresa kārtībā prasīt no vainīgā transportlīdzekļa vadītāja tā vietā samaksātā naudas soda atmaksāšanu (*sk. Rīgas apgabaltiesas 2013. gada 25. februāra lēmumu lietā Nr. 142220612*).

[14] Tādējādi tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzējai nav tiesību iesniegt sūdzību par VP GKPP Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja inspektores 2012.gada 3.februāra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. FR00019889.

Tiesas ieskatā sūdzība par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, ja to iesniegusi persona, kurai nav tiesību iesniegt sūdzību, nav skatāma pēc būtības, līdz ar to atzīstams, ka VP GKPP nebija jāizvērtē lēmumā administratīvā pārkāpuma lietā Nr.FR00019889 konstatētie faktiskie apstākļi un tā tiesiskums pēc būtības.

Tādējādi tiesa secina, ka VP GKPP pamatoti atstāja bez izskatīšanas sūdzības iesniedzējas iesniegto sūdzību par 2012.gada 3.februāra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. FR00019889. Līdz ar to Lēmums Nr. 177 ir tiesisks un atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, 289.[13] panta sesto daļu un 289.[18] panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *L.I.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes 2012.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.177.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis S.Linkevičs